

Publicerad 2011-12-09 11:29 av Max Poisé

Uppvaknande!

Kanske har vi mest kärlek av alla?

Det drog över mig som ett lågtryck från Sibirien,
att jag låg där bredvid och visste inte utgången.

Inget har blivit ett allt.

Det etsade sig fast som en otvättbar idé och
jag kunde bara falla till föga.

Ljusstrimmor av längtan träffade vita väggar
och bländade mig till slutna ögon.

Vi har funnits i en evighet,
trotsat krig och omöjligheter,
lotsat oss vilsna genom stormar
och brunnit när hettan plågade.

Vi är längre inte bara ett vi,
en institution som livnär sig på minnen,
en fusion som aldrig fick molekylerna i rörelse.

Vi skulle ju bara löpa några meter men vi springer ännu.

Dina tårar bar på samveten
och du visste så väl,
kände vibrationerna från ett fundament
byggt på luft.

Kärlek fanns när fantasierna mötte nostalgin,
vi kunde överleva ett tag till.

Inget har blivit ett allt.
En sång utan melodi,
en dikt utan själ,
där vi fortfarande kunde le och skratta medan
tomheten stirrade djupt in mellan vener och bultande hjärta.

Kärlek är inte bara en känsla,
det är också en måttstock på ett tålamod.

Kanske hade vi mest kärlek av alla,

men vi visste inte hur vi skulle mötas.

En omvärld väntar på explosion, en flykt
och en färdigritad karta över våra liv.

Jag låg där bredvid när tanken plötsligt omfamnade
mitt Universum.

Det var så klart, så transparent att det längre inte kunde
ingå i ett äktenskap med hat och avsky.

Du var mitt liv,

Nu tänkte jag börja leva det livet
och forma och finna.

Du var mitt liv,
varför kunde jag ha undgått det självklara?

Du ligger här bredvid,
och ett inget har plötsligt blivit ett allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Pois  med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten